

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 704/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group**, Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpenej JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, Vajnorská 55, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 57/2025 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na nové konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v dôsledku dopravnej nehody zapríčinennej klientom sťažovateľky bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej, ktorá si následne na čas opravy jej poškodeného vozidla od žalobcu (Náhradné vozidlo, s. r. o.) prenajala náhradné motorové vozidlo. Nájomná zmluva bola medzi poškodenou a žalobcom uzavretá 24. apríla 2023. Po skončení nájmu náhradného vozidla 4. mája 2023 (11 dní) žalobca vystavil poškodenej faktúru na 525 eur. V ten istý deň poškodená a žalobca uzavreli aj zmluvu o postúpení pohľadávky, v ktorej poškodená postúpila žalobcovi svoju budúcu pohľadávku na náhradu škody voči sťažovateľke za odplatu 525 eur. Následne došlo k započítaniu pohľadávky poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky voči žalobcovi s pohľadávkou žalobcu voči poškodenej vyplývajúcej z faktúry. Poškodená zároveň listom zo 4. mája 2023 oznámila sťažovateľke postúpenie pohľadávky.

3. Sťažovateľka v oznámení o poistnom plnení z 25. októbra 2023 žalobcovi oznámila ukončenie šetrenia poistnej udalosti a na fakturovanú sumu za prenájom náhradného vozidla priznala poistné plnenie za 5 dní prenájmu náhradného motorového vozidla v sume 255 eur, ktoré aj žalobcovi zaplatila.

4. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) domáhal zaplatenia 270 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 81C/38/2024-89 z 27. júna 2024 žalobe vyhovel.

5. Okresný súd sa v odôvodnení rozsudku najprv zaoberal námietkou sťažovateľky o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že pohľadávka, ktorá vznikla z nájomného vzťahu, bola platne postúpená písomnou zmluvou o postúpení pohľadávky zo 4. mája 2023. Poškodená úhradu nájomného považovala za škodu, na zaplatenie ktorej jej vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči sťažovateľke ako poisťovateľovi podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), ktorý si mohla voči sťažovateľke uplatniť priamo. Na základe zákona o PZP vznikol záväzkovo právny vzťah medzi poškodenou a sťažovateľkou, kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodená ako subjekt oprávnený na prijatie takého plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia podľa § 524 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V kontexte sťažovateľkiných námietok okresný súd uviedol, že sťažovateľka nevenovala dostatočnú pozornosť samostatnosti právnych vzťahov, ktoré vznikli poškodenej na jednej strane vo vzťahu k sťažovateľke a ktoré vznikli poškodenej vo vzťahu k žalobcovi na strane druhej. Zo vzťahu medzi poškodenou (veriteľkou) a sťažovateľkou (dlžníčkou) vznikla pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla a zo vzťahu medzi poškodenou (dlžníčkou) a žalobcom (veriteľom) vznikla pohľadávka na nájomnom. Skutočnosť, že poškodená mala vo vzťahu k žalobcovi postavenie dlžníka, nebránila tomu, aby poškodená na zmluvnom základe previedla svoju pohľadávku voči sťažovateľke na žalobcu postupom súladným s § 524 ods. 1 a 2 OZ. V dôsledku uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna legitimácia žalobcu, pretože predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Napokon okresný súd zhodnotil budúcu pohľadávku poškodenej voči sťažovateľke ako spôsobilý predmet postúpenia a tiež uviedol, že majetok poškodenej sa nepochybne zmenšil, pričom za majetok je považovaná aj pohľadávka na náhradu škody. Okrem toho poukázal aj na to, že ani sťažovateľka nemala pochybnosti o platnosti postúpenia pohľadávky, ak túto čiastočne plnila, čo vyplýva z oznámenia o poistnom plnení.

6. Okresný súd namietanú dĺžku opravy poškodeného vozidla (11 dní) vyhodnotil na základe vykonaného dokazovania ako primeranú. K tvrdeniam sťažovateľky o neexistencii príčinnej súvislosti medzi škodou a škodovou udalosťou okresný súd uviedol, že za skutočnú škodu podľa § 442 ods. 1 OZ možno označiť aj náklady, ktoré boli vynaložené navyše v porovnaní so stavom, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou. Inými slovami, ak by nedošlo ku škodovej udalosti, poškodená by nemala dôvod uzavrieť so žalobcom zmluvu o nájme náhradného vozidla. V závere rozsudku okresný súd odôvodnil priznanie a výšku úrokov z omeškania.

7. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nesprávne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, nepresvedčivosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia. Namietala, že z rozhodnutia nie je zrejmé, kedy mal nárok poškodenej voči sťažovateľke vzniknúť. V konaní nebolo preukázané, či poškodenej vôbec vznikol nárok na plnenie od sťažovateľky ako poisťovateľa, pretože ku vzniku nároku na náhradu škody musí dôjsť k reálnemu vynaloženiu nákladov zo strany poškodenej v zmysle § 422 ods. 1 OZ. Podľa sťažovateľky nebol žiadnym spôsobom preukázaný vznik škody na strane poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla ako prvotný a základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Zákonný nárok poškodenej voči sťažovateľke na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neexistoval a záväzok poškodenej vyplývajúci z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikol na základe dohody o započítaní, t. j. iným spôsobom ako riadnym splnením dlhu (solúciou) zo strany poškodenej, preto predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bola neexistujúca pohľadávka poškodenej. Súd teda vec jednoznačne nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že v dôsledku započítania vzájomných pohľadávok malo dôjsť k akémukoľvek skutočnému (reálnemu) zmenšeniu majetku poškodenej. Napokon sťažovateľka namietala aj samotnú dĺžku prenájomu náhradného vozidla v nadväznosti na čas opravy vozidla poškodenej.

8. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5Co/79/2024 z 27. novembra 2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil. V súvislosti s opakovane spochybňovanou aktívnou legitímáciou z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky odvolací súd uviedol, že táto je na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky daná a je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok.

9. Krajský súd zdôraznil, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že na strane poškodenej išlo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 11 dní, po ktorú dobu trvala oprava poškodenému motorového vozidla, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Odvolací súd tiež zdôraznil, že poškodená si náhradné vozidlo prenajala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise a dĺžku opravy ovplyvniť nemohla.

10. V závere krajský súd konštatoval, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu spĺňalo všetky parametre riadneho odôvodnenia a okresný súd reagoval na všetky právne a skutkovo relevantné otázky sporu.

11. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa sťažovateľky odvolací súd bezvýhradne prijal závery okresného súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez riadneho odvolacieho prieskumu, preto neboli splnené podmienky pre postup podľa § 387 ods. 2 CSP. Odôvodnenie krajského súdu považovala sťažovateľka za nedostatočné. Z rozsudku okresného súdu vôbec nebolo zrejmé, na základe akého myšlienkového postupu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie daného nároku. Preto, ak sa krajský súd so závermi okresného súdu

v plnej miere stotožnil, zaťažil vadou zmätočnosti aj vlastné rozhodnutie. Argumentácia, podľa ktorej postúpenie pohľadávky malo suplovať úhradu nájomného, je podľa sťažovateľky nesprávna, pretože postúpenie podľa § 524 OZ znamená zmenu v osobe veriteľa, a nie zánik záväzku. Okrem toho aj výklad, že predmetom postúpenia môže byť budúca pohľadávka na nárok na náhradu škody, je v hrubom rozpore s § 442 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/23/2008 a ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 446/2015. Navyše, podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP na vznik práva poškodeného voči poisťovateľovi na výplatu poistného sa vyžaduje aj to, aby si poškodený svoj nárok u poisťovateľa uplatnil a preukázal.

12. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Sťažovateľkinu argumentáciu o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu považoval najvyšší súd za neopodstatnenú, a to najmä s ohľadom na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvoria jeden celok a rozhodnutie súdu prvej inštancie tvorí spolu s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu organickú jednotu.

13. Dovolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu z hľadiska kvality jeho odôvodnenia a uviedol, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu, a jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sú zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie. V samotnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd citoval jednotlivé nosné argumenty sťažovateľky a v ich kontexte poukázal na jednotlivé závery krajského súdu. Na tom základe následne prijal záver, že odvolací súd sa dôsledne zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu, pričom jasne uviedol, z akých dôvodov túto považoval za danú. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s celou nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky. Aj skutočnosť, že sťažovateľka v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, svedčí o tom, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplývali jednoznačné závery a úvahy o posúdení vecnej legitímácie žalobcu, a teda nesvedčí teórii o nepreskúmateľnosti odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia. Okrem toho najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka argumentáciou uvedenou v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie, čo je predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 432 CSP, hoci pravdepodobne s ohľadom na obmedzenie vyplývajúce z § 422 CSP dovolanie podala podľa § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Podľa sťažovateľky je interpretácia prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP prezentovaná najvyšším súdom v odôvodnení napadnutého uznesenia svojvoľná a formalistická. Odôvodnenie napadnutého uznesenia neposkytuje dostačujúce a presvedčivé odpovede na sťažovateľkou formulované dovolacie námietky.

15. V odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje odpoveď najvyššieho súdu na jej argumentáciu, v ktorej rozporovala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Záver krajského súdu, podľa ktorého predmetom postúpenia môže byť akási budúca pohľadávka na náhradu škody, je popretím zásady

náhrady skutočnej škody vyplývajúcej z § 442 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti poukazovala na to, že v čase postúpenia pohľadávky neexistovala na strane poškodenej skutočná škoda, lebo nájomné za prenájom motorového vozidla pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky žalobcovi nezaplatila, z čoho podľa nej vyplýva, že predmetom postúpenia nemôže byť nárok na náhradu škody ako budúca pohľadávka.

16. Sťažovateľka označuje napadnuté uznesenie aj za protirečivé. Najvyšší súd na jednej strane tvrdí, že nedostatok odôvodnenia nespôsobuje vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP, no na druhej strane uvádza, že vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Dovolací súd sa paradoxne zaoberal aj tým, či sa odvolací súd riadne vysporiadal s odvolacou argumentáciou.

17. V konaní neboli splnené podmienky na postup krajského súdu podľa § 387 ods. 2 CSP, čím došlo taktiež k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v zásade dotváral argumentáciu krajského súdu, resp. určitým spôsobom odstraňoval nedostatky dovolaním napadnutého rozsudku.

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež uvádza, že záver najvyššieho súdu o tom, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, je nesprávny, svojvoľný a arbitrárny. Podľa jej názoru sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal predovšetkým s argumentáciou týkajúcou sa aktívnej legitímácie žalobcu. Na tom základe sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd v zásade dotváral argumentáciu krajského súdu, resp. určitým spôsobom odstraňoval nedostatky dovolaním napadnutého rozsudku.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že dovolanie odôvodnila výlučne podľa § 420 písm. f) CSP, čo v ňom výslovne zdôraznila, a pokiaľ dovolací súd vyhodnotil jej dovoláciu argumentáciu inak, nerešpektoval zákonný imperatív viazanosti dovolacími dôvodmi vyjadrený v § 440 CSP.

20. Okrem uvedeného sťažovateľka v ústavnej sťažnosti spochybňuje aj personálne zloženie senátu najvyššieho súdu, resp. nezaujatosť sudcu Miroslava Šeptáka. Menovaný sudca bol totiž v minulosti členom senátu Krajského súdu v Žiline a opakovane rozhodoval v neprospech sťažovateľky, ale aj iných poisťovní.

21. V ďalších častiach ústavnej sťažnosti sťažovateľka predostiera argumentáciu týkajúcu sa toho, prečo považuje posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany okresného a krajského súdu za nesprávne. V tomto kontexte uvádza, že nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla je samostatným nárokom, ktorý treba dôsledne odlišovať od nároku na náhradu škody v súvislosti s poškodením motorového vozidla. Pri prenájme náhradného vozidla škoda nevznikla prenájatím vozidla, ale až momentom zaplatenia nájomného. A práve táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná. Poškodená vyfakturované nájomné žalobcovi pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky nezaplatila, a teda v čase postúpenia neexistovala na strane poškodenej skutočná škoda. V tejto súvislosti sťažovateľka opätovne prezentuje, že nárok na náhradu ako budúca pohľadávka nikdy nemôže byť predmetom postúpenia.

22. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na charakter podnikateľskej činnosti žalobcu a prezentuje názor, že žalobca výkonom podnikateľskej činnosti parazituje na systéme

povinného zmluvného poistenia, čo spôsobuje odliv peňazí zo systému, ktorý má poistencom slúžiť na krytie skutočných škôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

24. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

25. Vychádzajúc z už uvedenej judikatúry, sa úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v predmetnom napadnutom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP, pretože podľa jej názoru bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Krajský súd v rámci odôvodnenia rozsudku využil ustanovenie § 387 CSP, čo sťažovateľka v dovolaní (aj v ústavnej sťažnosti) namietala. Ťažiskom argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti, ako aj v ňou využitých opravných prostriedkoch v preskúvanom konaní je tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení aktívnej legitímácie žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Nereagovanie na túto odvolaciu námietku krajským súdom malo byť dôvodom na založenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

27. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd v bode 19 a jeho podbodoch jasne poukázal na to, že rozsudok krajského súdu obsahuje zákonné náležitosti odôvodnenia podľa § 393 CSP a jeho súčasťou je aj odôvodnenie prvostupňového rozsudku, s ktorým tvorí jeden celok. V bode 19.1 najvyšší súd priamo citoval z odôvodnenia rozsudku krajského súdu časť, v ktorej tento súd vysvetlil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že žalobca v predmetnej veci disponuje aktívnou vecnou legitímáciou. V bode 19.7 najvyšší súd citoval argumentáciu sťažovateľky k právnemu posúdeniu aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a v bode 19.8 citáciou z rozsudku krajského súdu poukázal na nosnú časť jeho odôvodnenia, v ktorom dospel k záveru, že poškodená tým, že odplatne postúpila na žalobcu svoju pohľadávku na náhradu škody, ktorú mala voči sťažovateľke z titulu dopravnej nehody, stratila aktívnu vecnú legitímáciu na jej vymáhanie a túto získal žalobca. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka dostala na svoje nosné odvolacie argumenty zrozumiteľnú a dostatočnú odpoveď, a preto k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v uvedenom konaní nedošlo. Vo vzťahu k námietke nesprávnosti postupu krajského súdu podľa

§ 387 ods. 2 CSP najvyšší súd uviedol, že len samotným stotožnením sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie, s ktorými sťažovateľka nesúhlasí, k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie taktiež nemohlo dôjsť. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že pokiaľ právne závery krajského súdu považovala sťažovateľka za nesprávne, v danom prípade by to mohlo založiť dôvod prípustnosti dovolania len podľa § 421 CSP (pozri bod 19.9, 19.10 napadnutého uznesenia). Následne najvyšší súd poukázal na to, že predmet preskúmaného konania nespĺňa kritérium hodnoty sporu tzv. bagateľný cenazus podľa § 422 CSP, a preto sa ho sťažovateľka snažila obísť podaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Nesprávne právne posúdenie veci však v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP, a preto prípustnosť ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

28. Námietku čiastočnej protirečivosti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd považuje za čiastočne odôvodnenú. V tejto súvislosti poukazuje na odkazy najvyššieho súdu uvedené v bodoch 16 až 18, ktoré obsahujú už niekoľko rokov prekonanú judikatúru rozhodnutiami ústavného súdu (IV. ÚS 314/2020 – ZNaU 69/2020, IV. ÚS 80/2021, I. ÚS 432/2021, II. ÚS 120/2020 – ZNaU 11/2021) a na ne nadväzujúcimi rozhodnutiami najvyššieho súdu. Ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017, m. m. I. ÚS 570/2020, IV. ÚS 58/2021, IV. ÚS 88/2023). V prípade, že nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 9 Cdo 277/2021 z 30. novembra 2022).

29. Napriek uvedenému nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že z obsahu tohto uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odvolacie námietky týkajúce sa nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu preskúmal a zaoberal sa nimi (pozri bod 19 a jeho podbody napadnutého uznesenia), z čoho je zrejmé, že sa sám ním citovanou judikatúrou v napadnutom uznesení neriadil.

30. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd celkom systematicky a podrobne poukázal na jednotlivé časti rozhodnutí, ktorými všeobecné sudy reagovali na sťažovateľkine námietky. Z uvedeného hľadiska potom možno povedať, že najvyšší súd v dovolacom prieskume riadne a vyčerpávajúco zhodnotil kvalitu dovolaní napadnutého rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd najmä správne uzavrel (body 19.8 a 19.9 napadnutého uznesenia), že odvolací súd dal žalovanej sťažovateľke riadnu odpoveď na jej nosnú argumentáciu, ktorú zopakovala v dovolacom konaní a ktorú uvádza aj v tejto ústavnej sťažnosti (bod 15), ktorá spočíva v tom, že v dôsledku nezaplatenia faktúry za nájom vozidla poškodenou jej skutočná škoda ani nevznikla, neprejavila sa v jej majetkovej

sfére, a preto nemohla byť ani predmetom postúpenia ako budúca pohľadávka. Najvyšší súd v tejto súvislosti v bode 19.8 napadnutého uznesenia citoval závery odvolacieho súdu (zhodné so závermi súdu prvej inštancie), ktorý uzavrel, že zákonu neodporuje taký spôsob úhrady nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla poškodenou, ktorým tento dlh zanikne jeho započítaním s pohľadávkou poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie samotného nároku na náhradu škody, a že takému postupu nebránilo ani to, že postupovaná pohľadávka v čase postúpenia ešte neexistovala a mala vzniknúť v budúcnosti. Odvolací súd ďalej uzavrel, že takýto postup vyvolal rovnaké účinky, ako keby došlo k úhrade nájmu za motorové vozidlo poškodenou, čo zároveň neznamená, že by poškodenej žiadna škoda nevznikla.

31. Námietku sťažovateľky, že najvyšší súd nerešpektoval zákonný imperatív viazanosti dovolacími dôvodmi vyplývajúci z § 440 CSP v súvislosti s posúdením obsahu argumentácie sťažovateľky predloženej v podanom dovolaní, považuje ústavný súd za neopodstatnenú. Podľa čl. 11 CSP sa úkony strán sporu posudzujú podľa ich obsahu, a preto záver najvyššieho súdu, ktorý nosnú časť argumentácie sťažovateľky posúdil ako domáhanie sa revízie právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorou nemožno odôvodniť vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, nemožno považovať za ústavne neakceptovateľný, resp. nerešpektujúci § 440 CSP.

32. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nezaujatosti člena senátu najvyššieho súdu ústavný súd poznamenáva, že dôsledkom toho, že ju sťažovateľka neuplatnila včas v konaní pred najvyšším súdom, stratila možnosť domáhať sa preskúmania rozhodnutia o nej v konaní pred ústavným súdom. Predložená námietka zaujatosti je navyše poznačená absolútnou absenciou relevantného odôvodnenia. Pochybnosti sťažovateľky vyjadrené v subjektívnej rovine získané na základe predchádzajúcej rozhodovacej činnosti sudcu nemožno totiž považovať za relevantný argument spôsobilý ovplyvniť nazeranie na nezaujatosť sudcu v preskúmanom prípade.

33. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom sa vysporiadal s námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na to, že došiel k záveru, že konanie pred okresným súdom a krajským súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti definovanou v § 420 písm. f) CSP v relevantnej intenzite, jej dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

34. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základným právom sťažovateľky zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy či právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

35. Nad rámec všetkých uvedených záverov pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľka sa v množstve súdnych sporov pokúša spochybníť jednak aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu (či iných obdobných podnikateľských subjektov), ako aj účelnosť nákladov spojených s prenájom náhradného vozidla tým, že spochybňuje aj samotnú existenciu vzniknutej pohľadávky. Ústavný súd sa však už účelnosťou nákladov spojených s prenájom náhradného vozidla v dôsledku škodovej udalosti vo svojej judikatúre vysporiadal (napr. III. ÚS 602/2022, I. ÚS 291/2025). Z týchto konaní okrem iného vyplýva aj to, že náklady spojené s prenájom náhradného vozidla

možno považovať za súčasť skutočnej škody, nárok na ktorú patrí poškodeným z povinného zmluvného poistenia, a zároveň, že pohľadávka plynúca z tohto nároku je spôsobilým predmetom postúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu